

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

ERLER FİLMİ TÜRKER İNANOĞLU SAHNEYİ LEDER

GIRGIRIYE

RENKİLİ

GÜLŞEN BUBİKOĞLU
MÜJDAT GEZEN · PERRAN KUTMAN
MÜNİR ÖZKUL · ADİLE NAŞİT · AYŞEN GRUDA
SÜMER TİLMAÇ · ŞEMŞİ İNKAYA · YAVUZ ŞEKER

Misafir Oyuncu: **HALDUN DORMEN**

Yönetmen: **KARTAL TİBET** - Senaryo: **SADIK ŞENDİL**
Foto Direktörü: **ÇETİN GÜRTOĞ** - Müzik: **HURŞİT YENİGÜN**

- ◆ Faruk Nafiz Çamlıbel ◆ Aslan Aşarbey ◆ Tacettin Şimşek
- ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Halit Yıldırım ◆ Ertuğrul Çoban
- ◆ Mehmet Pektaş ◆ Musa Serin ◆ Memik Kömekçi ◆ Hacı Musa Tuncer
- ◆ Mehmet Osmanoğlu ◆ Ercan Sağlam ◆ Salman Kapanoğlu ◆ Mustafa İmir
- ◆ İlyas Kılıçaslan ◆ İlqar İmamverdiyev ◆ Tacettin Şimşek ◆ Tayyib Atmaca

78 Sayı 21 Ağustos 2024

Sahibinden Komik/On bir -Tebdilimekân-

◆ Mehmet Pektaş

Cengiz'in emlak ofisi yangından mal kaçıran gibi bir gecede taşınmıştı. Bir masa birkaç sandalye birkaç da ıvır zıvırdan ibaret olan malzemeler Mert'in pazarcılık yapan amcaoğlunun panelvan minibüsüne rahatlıkla sığmıştı. Yeni ofis biraz arka sokakta gibi görünse de çok işlek iki cadde-nin arasındaydı. Tarifi çok kolay olmakla birlikte, tarifsiz de kolay kolay bulunamayacak bir konum-daydı. Yani tam Cengiz'i istediği gibi... Binanın giriş katında sıra dükkânlar vardı. Üst katta Cen-giz'in ofisi ile birlikte bir muhasebeci, bir turizm acentesi, bir diş kliğini, bir psikolog, bir kuaför, bir de emlakçı vardı. Daha üst katlar ise daireydi. Cengiz, has elemanı Mert sayesinde bulunduğu yeri-ne ilk gelişinde kapılardan birinde Önder Emlak yazısını görünce bir an duraksamıştı. Elemanıyla göz göze gelmiş ve bir süre sonra her ikisinin de yüzünde aynı sinsi tebessüm belirmişti. Bu sırada hiç dudakları kıpırdamadığı hâlde aralarında şöyle bir diyalog bile geçmişti:

Cengiz içinden:

"Kim lan bu Önder Emlak?" diye sordu.

Mert de içinden:

"Ne bileyim abi? Salla gitsin." diye cevap verdi.

Cengiz:

"Ayağımıza dolaşmasın." deyince Mert:

"Yok abi. Kaç gündür kapalı zaten." dedi.

Cengiz:

"Hee sıkıntı yok o zaman." dedi.

Mert, patronunu iyice rahatlatmak için:

"Altı aya kalmaz temelli kapanır zaten abi. Bizim karşımızda kim durabilir ki?" dedi.

Cengiz de içinden karşılık verdi:

"Ne altı ayı oğlum, en fazla iki ay, iki ay!"

Yeni ofis eskisi gibi camekânlı değildi. Kapı açık değilse illa zile basmak gerekiyordu ki bu da Cen-giz için büyük bir avantajdı. İşine gelmeyen müşte-rilere kapıyı açmayabilirdi. Vaktiyle muayenehane olarak kullanılan bu ofis doktorun vefatı üzerine boşalmıştı. Kapıyı açtığınızda sizi küçük bir oda karşılıyordu. Burada iki kapı vardı. Kapılardan birisi daha küçük bir odaya diğeri mini mini bir mutfaka açılıyordu. Mutfakta da tuvalet açılan bir kapı vardı. Ofis vereseliydi, varisler arasında açıl-mış pek çok dava vardı. Yıllardır süren bu davalar, her sene bir mirasçının vefatı ile daha da karma-şık hâle geliyordu. Mert, allem kallem mirasçılardan birisinin zıpır torunundan burayı üç kuruşa

tutmuştu. Yarısi dünyanın dört bir yanında olan mirasçıların bundan haberi bile yoktu. Kira zıpır toruna elden verilecekti, tabii dünya tersine dönüp Cengiz'den para çıkarsa...

Cengiz ofisini beğenmişti. Burada yeni bir sayfa açmak istiyordu. Koltuğuna kurulduğu anda te-lefonu ısrarla çalmaya başladı. Ekranda telefonda kayıtlı olmayan bir numara görüldü. Cengiz, tele-fonu Mert'in önüne attı:

"Aç şu telefonu siftah yapalım."

Mert telefonu:

"Alo buyurun Ali Bey'in telefonu." diyerek açtı.

Telefonun diğer ucundaki kadın öfkeliydi:

"Başlatma Ali'sinden Veli'sinden... Cengiz'i ver bana çabuk."

Cengiz, boş bulunup telefonu aldı. Kadın, Cen-giz'e çıkıştı:

"Ne zaman bey oldun oğlum sen? Ofisi deği-ş-tirdin, mahalleyi değiştirdin anladık, adını da mı değiştirdin?"

Cengiz, sesin sahibini derhal tanımıştı, veresiye defteri tutturduğu ve Rasim'in kiracısını çıkarmak üzere anlaştığı Buse'ydı. Bir an toparlandı:

"Yok be yavrum, benim göbek adım Ali zaten. Ali Cengiz." dedi.

Buse:

"Ne halt olduğun belli değil ki! Neyse şu evden çıkarmaya çalıştığın adamın o taraklarda bezi yok oğlum. Kafasını kitaptan kaldırmıyor herif. Ben-den pes. Geçen gönderdim dediğin para da gelme-di. Acil göndereceksin benim paramı!"

Cengiz, ofisini değiştirmenin ve kolay kolay ula-şılamayacak olmanın öz güveniyle sesini sertleştir-di:

"Kes be! Bir işi beceremedin daha da para istiyor-sun. Rahatsız etme beni bir daha."

Kadın küplere binmişti:

"Ne dedin ne dedin! Ulan seni bir bulursam..."

Kadın söylenmeye devam etse de telefon çoktan kapanmıştı bile.

Cengiz, telefonu kapattıktan sonra Mert'e döndü:

"Bir çay söylesene... Böyle olmayacak birkaç yeni hat alıp eskileri kapatalım."

Mert hemen yerinden kalktı:

"Emredersin abi ama burada çay ocağı yok. Ken-di işimizi kendimiz göreceğiz. Şimdi ketilda su kaynatıp bir sallama çay getiririm sana."

Dakikalar içinde sallama çay gelmişti. Cengiz,

gayriihtiyari çay kaşığına dudaklarının arasına alıp düşünmeye başladı. Aradan 10 dakika kadar geçmişti ki bir anda gözleri parladı. Parmaklarını sıkıktı:

“Buldum.” diyerek soğuyan çayı kafasına dikti. Hemen bir not kâğıdına bir şeyler karalayıp Mert’in eline tutuşturdu:

“Şunları kap gel, akşam da bir yere kaybolma işimiz var.” dedi.

Mert kâğıtta yazılanları sesli olarak okudu:

“2 adet beyaz çarşaf veya 4 metre beyaz kumaş (pazardan, ucuz yollu), karanlıkta parlayan boya, fosfor tozu, makas, hoparlör, mikrofon.”

Yazılanlardan bir şey anlamayan Mert:

“Abi bunlar ne?” dedi.

Cengiz açıklama yapmadı:

“Karışma sen. Söylediklerimi kap gel.”

Mert, tam gidecekken Cengiz arkasından seslendi:

“Ver bakayım şu kâğıdı.” Mert’in elindeki kâğıdı aldı. Hoparlör ve mikrofonu çizdi.

“Buna para verme. Git şu ilerdeki camiye, onlarda bulunur kablosuz hoparlör, mikrofon.”

Mert şaşkıncı:

“Abi, ben imamı tanımıyorum ki?”

Cengiz:

“Fena mı oğlum işte, tanışmış olursun.”

Mert bu defa:

“Ne diye isteyeyim abi?”

Cengiz, elemanının sürekli bahane üretmesi karşısında sinirlenmeye başlamıştı. Dişlerini sıkarak konuştu:

“Cengiz abim öldü, kırkında mevlüt okutacağız de canım. Haydi koçum, haydi paşam oyalanma.”

Mert:

“Peki abi, para?”

Cengiz:

“Oğlum daha siftah mı yaptık ki para diyorsun. Sonra hesaplaşırız. Haydi!”

Cengiz, Mert’i gönderdikten sonra etrafı keşfe çıktı. Komşularının ofislerine uğrayıp kendini Ali olarak tanıttı.

Turizm acentesindekiler, kahve içiyorlardı. Cengiz’i de buyur ettiler. Cengiz, gayet ürkek, efendi uslu, kibar bir pozda içeri sokuldu, kendini fazla göstermeden kahvesini yudumladı. Acente sahibi Rifat, laf arasında şöyle bir soru sordu:

“Ali kardeş iyi güzel de Aysel ablayı nasıl ikna ettiniz?”

Cengiz, bu sorudan hiçbir şey anlamamıştı. Önce içinden sonra da dışından:

“Aysel abla da kim?” dedi.

Rifat’ın bakışlarında bir şaşkınlık belirdi.

“Ne demek kim? Aysel abla işte.” dedi.

Cengiz, Rifat’ın sözleri karşısında hayatında çok nadir olduğu üzere afallamıştı. Rifat’ın ses tonu, duruşu, yüz ifadesi “Yahu nasıl tanımazsın Aysel ablayı!” diye bağıyordu. Cengiz, bu Aysel abla her kimse onu tanımıyor olmanın çok büyük bir ayıp, çok büyük bir cahillik olduğu hissine kapıldı. Yediden yetmişe herkes, tüm Türkiye, tüm dünya Aysel ablayı tanıyordu, hakkında açıklama yapmaya bile gerek yoktu sanki, öyle bir hava oluşmuştu.

Cengiz, bu kadar meşhur olan birisini tanınamayı elbette göze alamazdı:

“Haa Aysel abla!” dedi gülümsemeye çalışarak.

Rifat da gülümsedi:

“Yaa Aysel abla.”

Cengiz daha da güldü:

“Bizim Aysel abla.”

Rifat da güldü

“Evet Aysel ablamız. Yoksa haberi yok mu?”

Cengiz daha da sırtıttı. Kahvesinden son yudumu çekip üstüne suyu dikti.

“Var var olmaz olur mu? Haydi bana müsaade, ilk günden ofisi boş bırakmayayım, ben de beklerim” diyerek kaçarcasına oradan uzaklaştı.

“Kim ulan bu Aysel abla?” diye söylene söylene muhasebeciye uğradı. Kırk beş, elli yaşlarında kır saçlı, zayıf bir adam gözlüğünü burnunun üzerine koymuş bilgisayar başında harıl harıl çalışıyordu. Cengiz kendisini yeni açılan komşu emlakçı olarak tanıınca muhasebeci Ramazan onu oldukça sıcak karşıladı:

“Hoş geldin kardeş, ben de Aysel ablanın giderleri giriyordum, buyur.” diyerek onu masasının yanındaki sandalyeye oturttu. Tekrar işine koyuldu.

Cengiz:

“Aysel abla?” deyince Ramazan:

“Evet evet Aysel abla, Önder Emlak.” dedi.

Cengiz’in kafasından sadece kendi duyabileceği trink diye bir ses geldi. Taşlardan birisi yerine oturmuştu.

“Haa demek bu Aysel, şu Önder Emlak’ın sahibi.” dedi kendi kendine. Sonra da Ramazan’ın ağzından laf almak için ortaya konuştu:

“Bizim gibi mahalle emlakçısının ne geliri gideri olacak ki birader. Ayda bir iki kiralama, kırk yılda bir satış. Onlar da yakıttı, kiraydı, SGK’ydı derken sifıra sıfır.”

Ramazan, bir gözü önündeki faturalarda, bir gözü ekranda kafasını çevirmeden cevap verdi.

“Öyle deme, valla sabahtan beri Aysel ablanın işiyle uğraşıyorum, bitmedi. Yaz aylarında 300 ki-

ralamanın altına düşmez.”

Cengiz az daha ağzındaki kahveyi püskürtüyordu. Ağzındakini çıkarmamak için bir hamlede içince kahve genzine gitti. Uzunca bir öksürüğe tutuldu. Kendini toplayınca,

“300 mü?” diye tekrar etti.

Ramazan gayet normal bir şeyden bahsediyor gibiydi:

“Tabii tabii o da en az.”

Cengiz hayretle:

“Kaç kişi çalışıyorlar ki?” dedi.

Ramazan:

“Aysel abla kendisi... Bir de elemanı var Emir, gelir birazdan buralardadır.”

Cengiz şaşkınlığını gizleyemiyordu:

“Neymiş bu Aysel Hanım böyle. Çok merak ettim kendisini.”

Ramazan, ilk defa başını Cengiz’e çevirdi. Gözlüklerin üzerinden baktı:

“Ne demek merak ettim? Bizim Aysel abla işte yav!”

Cengiz:

“Şey yani...” diyerek lafı geveledi. Bu kadar meşhur birisini merak etmek olacak şey değildi.

Ramazan:

“Ofisi açmadan danışmışsındır öyle değil mi? Aysel ablaya danışmadan ofis açmadın herhalde.”

Ramazan bu soruyu öyle bir sormuştu ki cevabı zaten belliydi. Hani eskilerin tecahülûarif dedikleri gibi bir şey. Ramazan sorunun cevabını elbette biliyordu. Sorunun cevabı “Danışmaz olur muyum? Tabii ki danıştım. Elbette danıştım. Bu da soru mu oğlum? Aysel abladan habersiz ofis mi açılır hiç?” gibi bir şeydi. Soruya aksi bir cevap vermek mümkün değildi.

Cengiz:

“Tabii tabii...” demek zorunda kaldı. Ramazan:

“Eh iyi öyleyse.” diyerek tekrar ekrana döndü.

Cengiz, muhasebeci Ramazan’ın yanından ayrıldıktan sonra başka bir yere girmedi. Aysel hakkında şimdilik daha başka bir şey duymak istemiyordu. İçinden “En kötü yine taşırım ofisi.” dese de bir kadın yüzünden yerini değiştirmeyi gururuna yediremeyeceği belliydi.

Mert, akşamüstü Cengiz’in söylediği malzemelerle birlikte gelmişti. Cengiz, yan odaya geçip Mert’in yardımını ile çarşafın münasip yerlerine ikiye delik açtı. Daha sonra çarşafı Mert’in üzerine giydirip kontrol etti. Sonra da kendi çarşafını giydi. Tam istediği gibi olmuştu. Hoparlörü açıp mikrofonu eline aldı, anlamsız sesler çıkardı. Mert, patronunun amacını anlamaya çalışıyordu.

“Abi tam hayalet gibi olduk.” dedi.

Cengiz:

“Güzel. Zaten hayalet olmaya çalışıyoruz.”

Mert:

“Ne için giydik abi bunları. Parti falan mı var.”

Cengiz:

“Yok be oğlum. Buse’nin yarım bıraktığı işi tamamlayacağız. Şu Rasim’in kiracısı yok mu? Onu korkutup evden kaçırmaya çalışacağız.”

“İnanır mı ki?”

“Oğlum yatılı okulda bana Hayalet Cengiz derlerdi. Geceleri çocuklara cin peri hikâyeleri anlatır, sonra da üstüme böyle çarşafı giyip milleti korkuturdum. Çocuklar tek başlarına tuvalete bile gidemezlerdi. Üzerimize şu boyları sürüp telefonda da bir korku filmi efekti açtık mı kim olsa korkar. Hem ben araştırmamı yaptım. Ev şehrin dışında. E her insanın böyle şeylere zaafı vardır. Bakarsın işe yarar.”

Cengiz, arkasına Mert’i de alıp motosikletiyle yola koyuldu. Münasip bir yerde motordan inip eve doğru gölge gibi sokuldular. Duvarın dibinde çarşafı giyip gözlerinin etrafına boyları süründüler. Beyaz çarşafın içerisinde yeşil yeşil parlayan göz çukurları çok ürkütücü görünüyordu. Hoparlör ve mikrofon da kullanıma hazır. Duvardan atlayıp eve doğru iyice yaklaştılar.

Cengiz:

“Yatak odası arkada olmalı şu tarafa dolaşalım.” diyerek elemanını yönlendirdi.

Ayaklarının ucuna basa basa ilerleyip köşeyi dönmüşlerdi ki bir anda bekçi köpeğiyle burun buruna geldiler. Neye uğradıklarını şaşırılmışlardı. Tabanları yağladıkları gibi kaçmaya başladılar. Bunlar önde köpek arkada bahçenin içinde birkaç tur attılar. Havlama sesleri üzerine evin ışıkları yandı. Cengiz ve Mert can havliyle sıçrayıp duvarın üstüne tutunmayı başardılar. Bu sırada peş peşe silah sesleri gelmeye başladı. İkili, birer çuval gibi kendilerini duvarın öbür tarafına atmıştı. Son sürat motosiklete doğru koştu. Üzerlerindeki çarşafı çıkarmaya bile fırsat bulamadan motora atlayıp gazladılar.

-devam edecek-